

34. Vruchten van de volharding der heiligen

Ds.C.G.Vreugdenhil

Zingen: Psalm 138: 1 en 2

Lezen: Lukas 19: 1 - 10

Zingen: Psalm 32: 1, 3 en 4

Zingen: Psalm 23: 1 en 3

Zingen: Psalm 68: 2

De Dordtse Leerregels, Hoofdstuk 5, par.12:

5-12 Doch zo ver is het vandaar, dat deze verzekerdheid der volharding de ware gelovigen hovaardig en vleeselijk-zorgeloos zou maken, dat zij daarentegen een ware wortel is van nederigheid, kinderlijke vreze, ware godzaligheid, lijdzaamheid in allen strijd, vurige gebeden, standvastigheid in het kruis en in de belijdenis der waarheid, mitsgaders van vaste blijdschap in God; en dat de overdenking van die weldaad hun een prikkel is tot ernstige en gedurige beoefening van dankbaarheid en goede werken; gelijk uit de getuigenissen der Schrift en de voorbeelden der heiligen blijkt.

Vruchten van de volharding der heiligen

De zekerheid van de volharding:

1. Maakt niet vleeselijk zorgeloos
2. Is de wortel van de ware godzaligheid
3. Is een prikkel tot ware dankbaarheid

1. Maakt niet vleeselijk zorgeloos

Gemeente, jongens en meisjes, in Jericho, vlak bij de poort, is een groot douanekantoor. Dat hebben de Romeinen er geplaatst. Hier worden de belastingen geïnd. Wie ambtenaar op dit kantoor wordt, komt in dienst van de Romeinen. Geen rechtgeaarde Jood zal dat doen. Je kunt hen vergelijken met landverraders. Meestal waren die tollenaars, eigenlijk belastingambtenaars, niet eerlijk. Ze vroegen vaak meer dan ze mochten vragen en staken dat in hun eigen zak. Geen wonder dat de Joden een gloeiende hekel aan hen hadden.

Op een dag komt Jezus Jericho binnen. Een grote massa mensen loopt achter Hem aan. De tolbeambten in het kantoor halen hun schouders op. Wat hebben zij met Jezus te maken? Toch gaat één van hen de deur uit. Het is de chef. Hij heet Zacheüs. De Bijbel zegt dat hij erg rijk was. Zijn geld stonk naar diefstal. Hij was er niet eerlijk aan gekomen. Hij was in de ban van de geldzucht. Toch was hij niet gelukkig. Hoe kwam dat? Wel, hij dacht: 'Waar ben ik eigenlijk mee bezig?' Veel vrienden had hij niet. Hij werd door de mensen gehaat. Hij woont niet meer zo gerust in zijn mooie huis. Hij doet zijn werk ook niet meer met zoveel plezier. Van binnen is er iets dat zijn leven onrustig maakt. Zijn leven deugt niet.

Die onrust staat in verband met Jezus. Als hij aan Hem denkt, voelt hij dat het niet in orde is met zijn leven. Hij zou het graag anders willen, maar hoe moet dat? Zou hij nog gelukkig kunnen worden? Hij had gehoord dat Jezus Zijn neus niet optrok voor mensen zoals hij. Daarom was hij op zoek gegaan om Jezus te zien. De Bijbel zegt: *En hij zocht Jezus te zien, wie Hij was.* Hoe is dat nu toch in de wereld mogelijk? Dat zo'n man Jezus zoekt, hartstochtelijk zoekt. Hij wil zo graag Jezus ontmoeten, althans, hij wil Hem zien. Hoe komt hij eigenlijk aan dat verlangen? Wel, Jezus trekt aan Hem. Jezus zoekt hem. Toen hij over Jezus hoorde, heeft dat veel indruk op hem gemaakt. Toen is er in zijn hart iets veranderd. Zijn geld begon hem te veroordelen. Hij ging steeds meer in Jezus zien. Zouden Jezus' ogen werkelijk zo vriendelijk zijn als de mensen zeiden? Zouden Zijn handen werkelijk kunnen genezen? Zou Zijn hart echt open staan voor zo'n gehate tollenaar als ik? Er komt een honger in zijn hart naar de Heere Jezus, een verlangen om Hem te mogen leren kennen.

Herkent u, herken jij dit in uw of jouw eigen leven ook? Laat de Naam van de Heere Jezus u niet meer los?

Kijk eens wat Zacheüs doet. Jezus komt naar Jericho. Dat wordt voor Zacheüs de kans van zijn leven. Nu zal hij Jezus kunnen zien. Zacheüs treft het niet want er is veel volk op de been in Jericho. Het uitzicht wordt belemmerd. Zelfs als hij op zijn tenen gaat staan kan hij, omdat hij zo'n klein mannetje is, nog niet over de mensen heen kijken. Maar hij weet raad. Vlaktbij staat een wilde vijgenboom, die zijn brede takken over de weg laat hangen. Hij loopt snel vooruit en klimt in die boom.

Zacheüs toch! Zo iets doe je toch niet als directeur van het douanekantoor. Nee, maar dat kan hem nu niet schelen. Hij heeft toch geen naam meer te verliezen, ook geen stand meer op te houden. Hij is een verachtelijke tollenaar, een dief, een oplichter. Hij is toch verloren, dat beseft hij maar al te goed. Juist daarom wil hij Jezus zien. Dat verlangen naar Jezus brandt al maanden in zijn hart. Even later kan hij vanaf zijn hoge zitplaats alles prachtig overzien. Hij zit daar mooi verborgen achter de brede bladeren.

Zou u niet naast hem willen gaan zitten? Verborgen voor de mensen, maar wel verlangend naar Jezus? Misschien hebt u weleens zo met een verlangend hart het Avondmaal zien bedienen terwijl u in uw schuilhoek bleef?

Daar komt de stoet. Zacheüs kan alles goed zien. Hij ziet de Heere Jezus al lopen. Hij komt steeds dichterbij. Is dat nu die wonderlijke Rabbi? Met een hart vol verlangen kijkt hij. Straks zal Jezus voorbij zijn en dan is Zacheüs weer net zo ver als daarvoor. Maar nee, Jezus staat stil en met Hem de hele stoet. Er staat: *En Jezus zag hem.* Jezus ziet omhoog. Alle mensen kijken ook omhoog. En wat zien ze daar? Zacheüs ... de gehate tollenaar zit in de boom. Een cynische lach plooit om de lippen van de mensen. Zacheüs voelt zich betrappt. Maar wat is dat? Jezus kent zijn naam. Hoor maar, Hij roept: *Zacheüs, haast u en kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven.* Grote verbazing bij Zacheüs en de omstanders. Jezus kent blijkbaar deze man. Zacheüs ontroert ervan. Jezus bij hem in huis, dat had hij niet durven hopen. Zijn huis was lang genoeg besmet geweest met de zucht naar goud en goed. Jezus zal alles gaan ontsmetten en dan zal het gaan geuren naar Zijn liefde. Nee ...

Zacheüs zegt niet: 'Fijn, Jezus komt in mijn huis. Wie doet me wat! Nu ben ik er.' Hij wordt niet hovaardig en zorgeloos. Hij gaat niet rusten op de genade. Integendeel, hij wordt nederig en belijdt zijn zonden.

Niet hoogmoedig, maar ootmoedig.

Precies zoals het staat in par.12:

Doch zo ver is het vandaar, dat deze verzekerdheid der volharding de ware gelovigen hovaardig en vleselijk-zorgeloos zou maken, dat zij daarentegen een ware wortel is van nederigheid, kinderlijke vreze, ware godzaligheid, lijdzaamheid in allen strijd, vurige gebeden, standvastigheid in het kruis en in de belijdenis der waarheid, mitsgaders van vaste blijdschap in God.

In par.12 gaan de Dordtse Leerregels in op het verwijt van de remonstranten dat het helemaal niet goed is als een mens er zeker van is dat hij gered is en zalig wordt. Ze zeggen: Als een mens er echt zeker van zou zijn dat hij zalig wordt, dan wordt hij hoogmoedig en tegelijk zorgeloos, omdat het toch niet meer mis kan gaan. Als je zo de zaligheid in je zak hebt, dan doet het er niet meer toe hoe je leeft. Je kunt zondigen wat je wilt, want eind goed, al goed.

Dat klinkt inderdaad logisch. Het schijnt toch beter te zijn om de mens wat banger te houden, zodat hij goed zijn best blijft doen. Jongeren die aan het begin van een examenjaar denken dat ze het wel redden, kunnen immers nog vreemd terecht komen. Dan kunnen ze beter denken dat ze het misschien niet halen. Dan zetten ze tenminste alles op alles.

Klinkt dat inderdaad niet beter? Zit er toch iets fout met die oude Gereformeerde leer? Kun je niet beter tegen de mensen zeggen dat ze het ware geloof kunnen hebben en dan toch nog van God kunnen afvallen, zodat ze toch nog eeuwig verloren gaan? Dan blijven ze tenminste vechten om een heilig leven tot het einde toe.

Ja, maar dan moet je wel levenslang jezelf waarmaken, dan lig je levenslang voor rekening van jezelf. Daarmee drijf je juist de meest ernstige mensen in de wanhoop. Die lichte leer is in feite zo zwaar als lood.

Denk eens terug aan de laatste keer dat Christus u verzekerde van Zijn liefde en trouw. 'Mijn kind, je ligt voor Mijn rekening. Ik heb je gekocht met Mijn dierbaar bloed, vernieuwd met de Heilige Geest. Ik leid je door dit leven en breng je eenmaal Thuis! Dat verzeker Ik je. Daar kun je van op aan. Het hangt niet of van jouw trouw en ijver, al zul je trouw zijn en ijverig, maar niet om de zaligheid te verdienen en het in eigen kracht vol te houden. Nee, dat zijn de vruchten van Mijn genade.'

Als u ziet gemeente, wat Hij voor u deed, dan wilt u Hem danken en uw leven in Zijn dienst besteden. Het slot van par.12 luidt: *Dan is er een gedurige beoefening van de dankbaarheid en goede werken. Als vrucht van zijn trouw. Wat zal ik met Gods gunsten overlaân, die trouwe Heer' voor Zijn genâ vergelden.*

Hoe zouden we dan hoogmoedig roemen in de genade en vleselijk zorgeloos zijn? Past dat bij elkaar? Nee, hoogmoed en zorgeloosheid zijn twee stinkende vruchten van een bedorven hart, niet de vruchten van de Heilige Geest. Als het zo bij u is moet u zich

afvragen of u wel ooit genade ontving en als u die genade ontving of u dan niet bezig bent om tegen God te strijden en een grote duisternis over uzelf te halen.

Par.6 van de verwerping der dwalingen luidt: *Want deze betonen, dat zij de kracht der Goddelijke genade op de werking des inwonenden Heiligen Geestes niet kennen. Zo werkt God niet. Zo kun je alleen maar denken, als je een eigen godsdienst hebt. Zo kan alleen het schijn geloof denken. Het komt voor dat mensen gaan zeggen: 'Ik ben een kind van God, dus ik kom er wel.'* Dat is hoogmoedig. Dan komt de zekerheid te liggen in onszelf. Dan kom je tot zelfoverschatting, zo van: 'Ik heb het goede geloof en ik heb de goede keus gedaan en nu kom ik er wel.'

Nee, zo is het niet. De Dordtse Leerregels hebben ons juist in allerlei toonaarden duidelijk gemaakt dat het geheim van de zekerheid buiten onszelf ligt. Zij ligt in de verkiezende liefde van de Vader, in de verzoening door de Zoon en in de verzegelende werking van de Heilige Geest. De Geest Die mensen vernieuwt naar het evenbeeld van Christus. Dat betekent, om zeker te zijn en zeker te blijven moeten we heel dicht bij de drie-enige God leven.

Laat ik het met een voorbeeld duidelijk maken. Denk eens aan het verschil tussen de zekerheid, die een koopcontract biedt en de zekerheid die een huwelijkscontract biedt. Als iemand aan u vraagt: 'Weet je zeker dat dit huis jouw eigendom is?' dan zeg je: 'Ja, want ik heb een koopcontract, ik zal het je even laten zien. Daar staat in dat ik dit huis zelf betaald heb en niemand kan het mij dus meer afpakken.'

Maar, als iemand aan mij vraagt: 'Weet je zeker dat zij jouw vrouw is en dat altijd blijven zal?' Dan ligt het anders. Dan kan ik niet zeggen: 'Ik heb haar zelf gevraagd en betaald en dat zit dus voor altijd goed.' Hier rust de zekerheid niet bij mijzelf, maar in de belofte van trouw, die zij mij gegeven heeft. Die belofte is wel vastgelegd op het gemeentehuis en in het trouwboekje en in de kerk voor Gods aangezicht, maar daarmee is de zaak nog niet voor eens en voorgoed bekeken, want zoveel mensen beloofden elkaar trouw en velen gaan weer uit elkaar.

Je kunt niet zeggen: Als er liefde is blijft het altijd goed. Nee, die liefde moet onderhouden worden. Je moet elkaar de liefde betuigen. Door iedere omhelzing en liefdesbetuiging word je bevestigd in de waarheid van die belofte van trouw. Als de ander tegen je zegt: 'Ik houd zoveel van je, ik heb alles voor je over', blijkt de zekerheid van de belofte.

Zo geeft ook iedere ontmoeting met de Heere een stuk verzekering. In zo'n liefdesrelatie met God en met elkaar gaat het niet om een *contract*, maar om *contact*. Om in die zekerheid te blijven, moet je heel dicht bij de Heere blijven en telkens weer Zijn liefdevolle beloften horen. Alleen in hartelijke wederliefde blijf ik van deze liefde verzekerd. Die zekerheid werkt niet een nonchalance m.b.t. Gods geboden en een heilig leven, maar het is daartoe juist een stimulans en de prikkel tot dankbaarheid en goede werken.

Geen vleselijke gerustheid, verre van daar zegt par.12a: *Doch zo ver is het vandaar, dat deze verzekerdheid der volharding de ware gelovigen hovaardig en vleselijk zorgeloos zou maken.*

2. Is de wortel van de ware godzaligheid

dat zij daarentegen een ware wortel is van nederigheid, kinderlijke vreze, ware godzaligheid, lijdzaamheid in allen strijd, vurige gebeden, standvastigheid in het kruis en in de belijdenis der waarheid, mitsgaders van vaste blijdschap in God.

... dat zij daarentegen een ware wortel is van nederigheid.

Hoogmoedig en zorgeloos ben je, voordat de Heere komt met Zijn genade. Je voelt jezelf beter dan menig ander. Als het gaat om de ernst van het leven en van de eeuwigheid? Dan denk je: Ik heb nog tijd genoeg en met mij komt het wel goed. Als je zondigt? Het is niet goed, maar ik vraag later wel weer vergeving.

Gemeente, ons vlees is hoogmoedig en zorgeloos, maar Gods genade zet daar het mes in. Gods genade ontnemt alle roem. Gods genade maakt nederig.

Dan krijgt iemand zelfs een andere blik in de ogen. Je raakt je hoogmoed kwijt, want je leert jezelf zien zoals God je ziet. We gaan bukken en buigen. We worden nederig en het is gebeurd met de vleselijke zorgeloosheid. We worden juist onrustig. We blijven onrustig, totdat wij rust vinden in God.

Als wij nu vergeving van de zonden ontvangen hebben? Als je mag weten: Ik ben gered. Die wetenschap is juist een ware wortel van nederigheid, want dan weet ik: Ik ben gered. Niet: Ik heb mijzelf gered. Wie werkelijk verlost is, die kan met Paulus alleen maar roemen in de Heere en in het wonder van Zijn genade. Daar zit niets van mij bij! Het is enkel genade.

Wat werkt God door deze wetenschap nog meer?

Par.12 vervolgt met *kinderlijke vrees*.

Als we alleen maar met de godsdienst bezig zijn uit angst, dan zijn wij geen kind van God. Dan is het ons niet om God te doen, maar om het ontlopen van de hel. Dan zijn wij ijverig als een slaaf in slaafse vrees om de hemel te verdienen, maar dat is vleselijke godsdienst. Het wonder van Gods genade is juist dat Christus alles heeft volbracht, dat we leren dat God de zonden niet vergeeft vanwege ons werken en vanwege onze verdiensten, maar dat de Heere dat doet enkel uit genade, alleen om Jezus' wil.

Je wil de Heere dienen uit liefde, zonder vrees; dat mag je hoogste genoegen zijn. Dat is het geheim, de liefde. Juist de wetenschap dat de hemelse Vader om Christus' wil eeuwig je God en je Vader is, maakt niet hoogmoedig, maar dat maakt teer. Je bent verlost van de kramp om de hemel te verdienen, maar in plaats daarvan verlang je God als Vader kinderlijk te eren. Als je ziet dat de Vader zijn Zoon overgaf in verbrijzeling aan het kruis, bijv. aan het Heilig Avondmaal, dan wil je Hem dienen in kinderlijke vrees en niet uit angst. Niet alleen met woorden, maar het blijkt in je leven.

De Dordtse Leerregels noemen nog meer: *ware Godzaligheid*.

Dat is het verlangen dat je leven tot eer van God mag zijn. Hoe meer kennis van de genade, hoe teerder en dieper het verlangen voor God te mogen leven. Dan verlangen wij niet zoveel mogelijk van de wereld vast te houden, maar zoveel mogelijk voor de Heere te leven. We verlangen getrouw te zijn in onze arbeid, eerlijk en rechtvaardig in de maatschappij. Je wilt graag in heel je handel en wandel God groot maken.

De Dordtse Leerregels sommen heel wat goede vruchten op waartoe de zekerheid van het geloof aanspoort.

Het volgende dat genoemd wordt is *lijdzaamheid in alle strijd*.

Juist de zekerheid van Gods genade rust de gelovigen toe om de strijd niet te ontlopen. Dan zeg je niet: 'O, maar alles komt toch wel goed, ik maak mij niet druk.' Nee, juist als je overtuigd bent van Gods genade komt de strijd tegen de zonde en de trouw aan Gods Woord. Dan krijg je uithoudingsvermogen om God te dienen. Je leert geduld beoefenen in een moeizaam huwelijksleven, in een vijandige familie, op een moeilijke post, omdat je de Heere geen verdriet wilt doen.

Je ziet op de dag van de overwinning, op de komende erfenis.

Lijdzaamheid. Dat is iets anders dan lijdelijkheid. Lijdzaamheid betekent juist: uithoudingsvermogen, standvastigheid, niet van je post weglopen. Het is de hoogste activiteit.

Let maar op wat er volgt: vurige gebeden. In het gebedsleven is geen plaats voor hoogmoed en vleselijke gerustheid, maar ootmoed en kinderlijke afhankelijkheid. Het is echt niet zo, dat Gods kinderen niet meer bidden, omdat zij er toch wel komen. Nee, enerzijds weet je: Hij zal zijn werk voor mij voleinden en anderzijds bid je kinderlijk: Verlaat niet wat Uw hand begon, o Levensbron, wil bijstand zenden. Je dankt God voor de zekerheid en je bidt of God je wil vasthouden.

Een andere vrucht van de zekerheid van de genade blijkt in de *standvastigheid in het kruis*. Geen van Gods kinderen blijft het lijden bespaard. Dat is de gemeenschap aan het lijden van Christus. Daarbij is het juist de zekerheid van de verlossing die hen standvastig maakt. Ik zeg niet dat zij geen aanvallen van moedeloosheid kennen. Zeker, soms kun je aangevochten worden door de gedachte dat Gods beloftenissen hun vervulling zullen missen, maar dan komt de Heere en zegt: *Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten* (Deut. 31:6).

De zekerheid van de genade maakt ook *standvastig in de belijdenis van de waarheid*. De Schrift en de kerkgeschiedenis geven hiervan veel voorbeelden. Geen enkele gelovige verloochende Christus vanuit de gedachte: Het komt uiteindelijk toch wel met mij in orde. Nee, de zekerheid van het geloof maakt niet vleselijk zorgeloos. Integendeel, èn Gods Woord èn de praktijk laten zien dat de zekerheid van de genade moed en kracht geeft om te volharden. Gods kinderen weten in Wie zij geloven.

Zo is deze zekerheid een ware wortel van *vaste blijdschap in God*.

Op dit punt komt het verschil met de remonstranten scherp tot uitdrukking. Bij een remonstrants denken moet ik het vasthouden en moet ik God steeds weer behagen. In diepste wezen is er dan sprake van krampachtigheid en van angst: Als het mij maar niet

uit de handen glipt, als het maar niet overgaat. Vandaag kan het goed zijn en morgen kan ik weer geheel verloren zijn. Als er eens een momentje blijdschap is, dan is die zo wankel en tijdelijk. Bij de Bijbels Gereformeerde leer mag er echter *een hartelijke vreugde in God door Jezus Christus zijn*.

Alles ligt vast in Hem.

Die blijdschap zien we ook in het leven van Zacheüs.

Kijk, jongens en meisjes. Daar haast Zacheüs zich, klimt uit de boom en loopt Jezus voor naar zijn huis. Want Jezus had gezegd: *Ik moet heden in uw huis blijven*. Het deert hem niet dat de omstanders van hun grote afkeer blijk geven en zeggen: *Jezus is het huis van een zondige man binnen gegaan*.

Gemeente, zo reageert u toch niet, hoop ik, m.b.t. mensen die aan het Heilig Avondmaal gaan? 'Hij aan tafel of zij? Dat bestaat niet. Dat kan nooit echt zijn.' U telt en oordeelt dat het bij die en die niet deugt. En zelf blijven zitten?

Zacheüs heeft een *vaste blijdschap in God*. Dat is op zijn gezicht te lezen. Jezus vindt hem blijkbaar niet te slecht om Zich met hem te bemoeien. Jezus veracht hem niet zoals de Farizeeën en de schriftgeleerden. Jezus komt in zijn huis. Hij heeft hem gezocht en gevonden. Nu mag Zacheüs weten dat God ook hem liefheeft en dat Hij zijn zonden wil vergeven. Wat is Zacheüs gelukkig. Nu is alles goed. Alles? Nee, toch niet. Tussen de Heere God en hem is het goed, maar het is nog niet goed met zijn naaste. Dat hij nu helemaal veranderd is, zal gaan blijken in zijn nieuwe levenswandel, zijn bekering.

Tegen die liefde van Jezus kan Zacheüs niet langer op. Hij had er zelfs niet op durven hopen, dat Jezus bij hem in huis wilde komen. Er staat: *En hij ontving Hem met blijdschap*. Ja, de ontmoeting met Jezus geeft blijdschap. Zacheüs kan zijn ogen niet van Jezus afhouden. Dat is het geheim van iedere christen. Zo weet je dus ook hoe het komt als de echte blijdschap ontbreekt. Dan missen we het zien op Jezus. Die blijdschap is daar, waar je mag ervaren dat het weer goed is met God. Als je op jezelf ziet tijdens het Avondmaal en blijft zitten, mis je de blijdschap en als je aan tafel nog teveel op jezelf ziet, mis je ook de blijdschap.

Als Christus Zijn intocht maakt in ons hart dan is er blijdschap.

We zingen Psalm 23:1,3

De God des heils wil mij ten Herder wezen;
'k heb geen gebrek, 'k heb geen gevaar te vrezen.
Hij zal mij zacht, in liefelijke weiden,
Aan d' oevers van zeer stille waat'ren, leiden.
Hij sterkt mijn ziel, richt, om Zijn Naam, mijn treden
In 't effen spoor van Zijn gerechtigheden.

Gij zalft mijn hoofd; Gij doet mijn blijdschap groeien,
En van Uw heil mijn beker overvloeien.
Het zalig goed, mij door Uw gunst gegeven,
Verlaat mij niet, maar volgt mij al mijn leven;

Zodat ik in het heilig huis des HEEREN,
Een lange reeks van dagen, blijf verkeren.

3. Is een prikkel tot ware dankbaarheid

We lezen tenslotte:

Dat de overdenking van die weldaad hun een prikkel is tot ernstige en gedurige beoefening van dankbaarheid en goede werken; gelijk uit de getuigenissen der Schrift en de voorbeelden der heiligen blijkt.

Het verwijt inzake hoogmoed en vleselijke gerustheid kan geheel van de hand gewezen worden. De conclusie is precies tegenovergesteld. De zekerheid van het geloof is *een prikkel tot ernstige en gedurige betrachtning van dankbaarheid en goede werken*. De genade van God maakt niet zorgeloos, maar spoort aan tot een nauwgezet leven. *Een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is (1 Joh. 3)* Wie ziet dat hij buiten Christus verloren is, roept tot God om genade. Als je die genade in Christus ontvangen mag en mag weten van de blijde hoop dat je voor eeuwig gered bent, dan kun je niet terug naar een zorgeloos en goddeloos leven.

Integendeel, de overdenking van deze genade maakt teer en vol verwondering. Zo is deze wetenschap *een prikkel tot ernstige en gedurige betrachtning van dankbaarheid en goede werken*. *Het is onmogelijk dat wie Christus door een waar geloof is ingeplant niet zou voortbrengen vruchten van dankbaarheid*. Wie mag schuilen onder de gekruisigde borgarmen van Jezus, zal in een leven van goede werken laten zien hoe hij voor die grote verlossing wil dankbaar zijn.

Wat een zegen dat onze vaders hebben aangevoeld waar het om ging in de strijd met de remonstranten, namelijk enerzijds om de eer van God en anderzijds om de zekerheid van de zaligheid. Wie het accent verlegt van God naar de mens, naar het kiezen van de mens en naar het volharden van de mens, die berooft God van Zijn eer en de gelovigen van hun zekerheid. Omdat God begonnen is, mag ik zeker weten dat Hij het afmaakt en die blijde wetenschap maakt mij vaardig om mijn leven aan mijn hemelse Vader te wijden. *Leer mij o God van zaligheden mijn leven in Uw dienst besteden*.

Zo is de vastheid van de verlossing geen gevaar maar een prikkel voor het geloof. Dat dit waar is wordt bevestigd door de getuigenissen van de Schrift en blijkt uit de voorbeelden van de heiligen.

Ik kom nog een keer terug op dat voorbeeld van Zacheüs.

Wat zal Zacheüs nu doen om zijn liefde en dankbaarheid te tonen? Hij gaat dankzegging houden. Dat begon eigenlijk al bij zijn blijdschap. Dat is de bron van de dankzegging. De blijdschap over de genade. De ware dankzegging in de Bijbel, de eucharistia, is groot spreken over de genade van God, de blijdschap in de genade. Nu krijgt die blijdschap van Zacheüs handen en voeten. Van die blijdschap straalt iets uit. Zacheüs gaat staan en spreekt tot de Heere Jezus. De man die eerst zo wilde schuilgaan achter de vijgenbladeren, gaat hier openlijk staan.

Onverhuld gaat hij eerst zijn schuld belijden. Reken erop dat de omstanders meeluisteren bij de open vensters van zijn huis. Zacheüs zegt: 'Heere, die mensen daar hebben gelijk. U bent bij een zondige man naar binnen gekomen. Ik ben een groot zondaar. Ik ben een dief en een oplichter. Ik heb gestolen en de mensen bedrogen. Eer je toch zoiets openlijk van jezelf zegt, dan moet je hart toch wel helemaal vernieuwd zijn door de genade van God. Waar Jezus Zijn intocht neemt in je hart, daar legt Hij al je zonden bloot. Zacheüs wil het goed maken, niet alleen met God, maar ook met zijn naaste. Lees Lukas 19:8: *Zacheüs stond, en zeide tot den Heere: Zie, de helft van mijn goederen, Heere, geef ik den armen; en indien ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel weder.*

De helft van zijn bezittingen geeft hij aan de armen en de mensen, die hij heeft afgeperst, krijgen vier keer zoveel terug. Hier blijkt, dat zijn bekering echt is. Aan de vruchten kent men de boom. Een man, die zo'n last had van geldzucht en goudkoorts, verandert in één ogenblik in een met de armen bewogen en eerlijk mens. Hij wordt de minste en belijdt zijn zonde van diefstal. Ja, zo gaat dat als Jezus ons leven binnenkomt. Dan willen we onze zonde belijden en we gaan ertegen strijden. We willen heilig voor God gaan leven. We willen dan ook de minste zijn. Wat een geluk als je zover komen mag door de ontmoeting met Jezus.

We zien hier in deze geschiedenis zo mooi hoe de waarachtige bekering vrucht draagt in de beoefening van de dankbaarheid en het doen van goede werken. Er is niet alleen berouw en boetvaardigheid, maar ook vanuit de ontmoeting met Heere Jezus de oprechte dankbaarheid ofwel de heiligmaking. Hij zegt niet: Als God me nu alles maar vergeeft, dan praten we nergens meer over. Nee, hij trekt het boetekleed aan, bekent openlijk zijn zonde en gaat het weer goed maken met zijn naaste.

Als je het echt voor God verloren hebt, wil je het ook voor de mensen verliezen. Acht het niet genoeg als God u vergeeft. Maak het vlak met uw naaste. Die opdracht krijgen we mee. Als dat is opgelost kunt u weer de echte blijdschap ervaren en de zekerheid van het geloof. Wie voor God de minste werd, wordt het ook voor zijn naaste. Zacheüs krijgt iets van de gestalte van Christus. Ja, dan worden we vernieuwd naar Zijn beeld.

De Heere Jezus is ontroerd door het gebeurde. Wat een rijke dag is dit ook voor Hem. Vol vreugde antwoordt Hij op de woorden van Zacheüs: *Heden is dezen huize zaligheid geschied.* Dit huis van Zacheüs, dat een broeinest was van geldzucht, is gaan geuren naar de liefde van Christus. Ja, heel het gezin van Zacheüs, zijn kinderen en zijn personeel kunnen merken, dat Zacheüs zo diepgaand veranderd is. Aan dit huisgezin is redding geschonken, vergeving van zonden en eeuwig leven. Zacheüs heeft in Jezus geloofd, hij heeft Hem met vreugde ontvangen als zijn Verlosser. Zonder Jezus zou Zacheüs verloren gebleven zijn. Maar Jezus zegt in de slotconclusie: *Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was.*

Gemeente, zo komt Jezus, ook nu weer door de straten van deze stad om het verlorene te zoeken.

Voelt u zich verloren, verscholen in uw hoekje ergens in de kerk. Met tranen van verlangen en toch u durft niet voor de dag te komen. Wat moet u doen? Naar die Jezus toe! Zeg:

'Heere Jezus, kom toch ook in mijn huis en geef me zoveel van uw liefde, dat ik U mag belijden als Zacheüs. Gij weet alle dingen, gij weet dat ik U liefheb.'

Amen.

Slotzang: Psalm 68:2

Maar 't vrome volk, in U verheugd,
Zal huppelen van zielenvreugd,
Daar zij hun wens verkrijgen;
Hun blijdschap zal dan, onbepaald,
Door 't licht dat van Zijn aanzicht straalt,
Ten hoogsten toppunt stijgen.
Heft Gode blijde psalmen aan;
Verhoogt, verhoogt voor Hem de baan;
Laat al wat leeft Hem eren;
Bereidt den weg, in Hem verblijd,
Die door de vlakke velden rijdt;
Zijn Naam is HEER' der heren.